

løn og at bruge yderligere en Dagløn til Rejseudgifter. Mulig kunde enkelte mene, at herved gør man Tøjret for langt for Hjælpekassernes Bestyrelser, og mulig kunde der spørges: Er det nu ogsaa i Overensstemmelse med Lovens Tanke? Jeg finder det i Overensstemmelse med Lovens Tanke, at de, som uddeler Midlerne, søger at dygtiggøre sig dertil saa godt som muligt, og at de maa kunne faa disse Smaabeløb erstattet, hvis de søger derom, og det kommunale Raad samtykker deri. Det er det, der tilsigtes med Ændringsforslag Nr. 8, som lyder saaledes: „Hjælpekassens Bestyrelse er berettiget til med det kommunale Raads Samtykke af Kassens Midler at afholde mindre Udgifter til Administration og i Organisationsøjemed.“

Før de andre Ordførere har udtalt sig, skal jeg ikke omtale de Ændringsforslag, der er stillede af Mindretallet. Jeg tillader mig at anbefale at stemme for de af Udvalget og af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Andreasen: Som det fremgaar af Betænkningen, anser det Mindretal, hvortil jeg hører, de Ændringsforslag, som den ærede Ordfører paa Udvalgets Vegne nu har motiveret, for Forbedringer af det foreliggende Forslag. Jeg skynder mig at tilføje, at selv om disse Ændringer gennemføres, vil den Lov, som derefter fremkommer, alligevel være et Tilbageskridt i Sammenligning med Loven af 1907. Dette begrunder, at jeg sammen med flere andre Medlemmer af Udvalget har maattet indtage et Særstandpunkt til flere af Lovforslagets Paragraffer. Mindretallet mener, at Hjælpekasseloven af 1907 i det store og hele har virket tilfredsstillende, og vi er enige med Fredericiamødet, naar det udtales, at det maa anses for ønskeligt, at Hjælpekasseinstitutionen udvikles i nøje Overensstemmelse med Aanden i Loven af 1907. Vi har derfor tilstræbt under Udvalgsarbejdet at hindre den Forringelse, som Gennemførelsen af det af Ministeren fremsatte Forslag vilde bevirke. Vi synes ikke, vi indenfor Udvalget har faaet noget Indtryk af, at Hjælpekassebestyrelserne som Helhed har handlet anderledes, end det fuldt ud kan forsvares, og vi finder derfor ikke, at der kan være Grund til at

lægge Baand paa denne Institutions hidtilværende frie Virksomhed.

Den ærede Ordfører sagde, at denne Lov har Ærinde til mange fattige i vort Folk, og det er rigtigt. Men naar vi ikke har kunnet enes indenfor Udvalget, men der staar to modstridende Opfattelse overfor hinanden, er det, fordi den Side, jeg tilhører, mener, at kun de Mennesker, der paa Grund af Drikfældighed, Dovenskab eller anden slet Vandel med Hensyn til Forsørgelse bør henføres under Fattigvæsenet, bør have den sorte Kokarde paa, medens alle de mange i vort Samfund, som uden Skyld er komne i Nød og Trang, bør hjælpes paa den humanest mulige Maade. Derfor har vi taget Afstand fra den Anskuelse, at det ikke er rigtigt at overføre Personer, der hidtil har modtaget Fattighjælp, til Forsørgelse under Hjælpekasserne. Vi mener ikke alene, at dette har været fuldt forsvarligt, men vi mener ogsaa, at det er fuldt ud rigtigt at fortsætte dermed. Man har indenfor Udvalget, som Ændringsforslag Nr. 2 viser, opnaaet at finde en Form, der har kunnet samle alle Medlemmer med Hensyn til dette Spørgsmaal, idet hele Udvalget foreslaar, at „tidligere modtagen Fattighjælp udelukker ikke fra Understøttelse af Hjælpekassen, naar der er hengaaet mindst een Maaned efter Fattighjælpens Ophør“. Efter at Mindretallet har opnaaet denne Indrømmelse fra Flertallets Side, har vi ikke anset det for rigtigt her ved Forslagets anden Behandling at opretholde vort principale Forslag, hvorved den direkte Overførelse var mulig. Vi tror, at man ogsaa ved denne Bestemmelse vil være i Stand til indenfor Hjælpekassebestyrelserne at overvinde de værste Ulemper, som vilde blive Følgen af, at man tog Forslaget, som det er affattet af Ministeren. Den ærede Ordfører nævnede, at der paa Fredericiamødet — jeg tillader mig at bruge det Udtryk, jeg tror, ærede Medlemmer forstaar, hvad jeg dermed mener — blev fremsat Ønske om, at der skulde hengaa 3 Maaneder imellem Fattighjælps Modtagelse og Modtagelse af Hjælp af Hjælpekassen. Ja, der var en Taler, der udtalte dette, men selve Mødet, de tilstedeværende flere Hundrede Hjælpekassebestyrelsesmedlemmer, enedes om en Resolution, der afgjort